

**Annahita misshandlades
och tvingades fly för sitt liv**

Nu tröstar jag andra trasiga själar

När ensamstående mamma Annahita gifte om sig blev glädjen kortvarig – redan på bröllopsnatten kom första slaget. Och när hennes våldsamme make gjorde sig ovän med regimen tvingades hon fly landet, över de turkiska bergen med sin nyfödda dotter i en väska...

AV KICKI BIÄRSJÖ FOTO: JENNIFER GLANS

Annahita Parsan är en kvinna fylld av kärlek och värme. Det riktigt lyser om henne när hon berättar om mannen hon gifte sig med i hemlandet Iran när hon bara var 17 år.

– Han var så kärleksfull och vi hade underbart roligt tillsammans. Lyckan var fullständig när lille Daniel kom till jorden, säger hon och ler.

Men bara några dagar efter att hon fött sonen rämnade Annahitas värld: hennes man råkade ut för en bilolycka och dog. Hennes liv förvandlades till ett stort kaos.

Att vara ensamstående mamma i Iran är nästan omöjligt. Men efter en tid mötte Annahita en annan man vars hustru också omkommit.

– Eftersom män i Iran inte accepterar barn från tidigare äktenskap tänkte jag att detta skulle gå bra – vi var ju trots allt i samma situation.

Men hennes släktingar var emot äktenskapet och litade inte på Annahitas nya man. Och de fick rätt; på bröllopsnatten slog han henne för första gången.

– Jag blev alldeles utom mig och bara grät. Vem hade jag egentligen sagt ja till? Han slog också min lille Daniel, vilket var ännu värre.

Annahita visste att hennes släktingar skulle döma ut henne om hon begärde skilsmässa. Enligt dem var det hennes eget fel att situationen hade blivit som den blivit, hon hade ju gift sig med honom trots att de avrätt henne!

– Som kvinna i Iran är man oerhört utlämnad till mannens välvilja...

1984 tvingades Annahita och maken fly från Iran eftersom han hade kritiserat regimen. Mannen tog kontakt med en människosmugglare som skulle ta dem ur landet.

– En månad innan flykten hade jag fött min dotter Roksana. Men eftersom människo-

smugglaren sa att jag bara fick ta med mig barn var jag tvungen att lämna kvar Daniel hos mina föräldrar. Jag glömmer aldrig min älskade son, som då var fyra år, vid efter bilen. Det slet hjärtat ur min kropp.

Skrek i panik

Flykten över de turkiska bergen hade blivit svårt. Det var snöigt och kallt, de vandrade i nattet om nätterna och försökte vila på dagarna.

– Jag kan fortfarande höra de skrämde ljuden från vargarna. Mitt spädbarn jag i en väska. Jag var törstig, hungrig

Hemmets Veckotidning 4

Annahita är präst i Svenska kyrkan och försöker ingjuta hopp i människor.

” Min dotter blev levande begravd

orkade knappt pulsa i den höga snön. Halva kroppen var förlamad av köldskador, mina skor gick sönder och jag lindade en t-shirt omkring dem. Jag kände mig trasig och tom och kunde inte tänka.

Lilla Roksana skrek mycket och smugglarna hotade att skjuta ihjäl baby'n om inte Annahita fick henne att tystna.

– Jag minns en gång när en av smugglarna sprang ner i en dal med henne. Jag kastade mig desperat efter och lovade att hon skulle vara tyst. Sedan gav smugglaren henne sömnmedel och hon tystnade.

Hemmets Veckotidning 45/2014

Efter alla svåra och turbulenta år har Annahita, 51 år, äntligen hittat hem! Barnen Roksana och Daniel betyder allt för henne.

På flyktens sjätte dag upptäckte Annahita att Roksana inte andades längre. Smugglaren tog väskan med barnet och begravde under en stenhög.

Annahita fick panik och skrek. Av skräck, hopplöshet och ren förtvivlan.

– Jag var helt förkrossad, mina skrik eka-

de mellan bergen. Jag ville bara dö, jag hade gett upp allt, förlorat allt! Men jag flyttade på stenarna och tog med mig mitt barn. Jag kunde inte lämna henne där...

Hon minns inte hur hon orkade gå vidare, men hon kämpade sig framåt med det lilla byttet i famnen. Efter en stunds tuff vandring mötte gruppen några turkiska soldater. En av dem öppnade hennes väska för att undersöka innehållet.

Forts på nästa sida

Fann lugnet

Forts från föreg sida

– Från öppningen tittade Roksanas små ögon rakt in i mina. Min dotter levde! Annahitas blick blir grumlig.

– En större lycka har jag aldrig känt!

De turkiska soldaterna förde dem till ett fångelse där de under de kommande fyra månaderna förhöordes gång på gång. Förhållandena var fasansfulla och det fanns inga möjligheter att sköta hygien, vare sig för Annahita eller för hennes baby.

Hjälp från oväntat håll

När de äntligen blev fria hamnade de via en turkisk flyktingförläggning i Danmark.

– Där var det fint och bekvämt, jag kunde pusta ut. Och när min underbara Daniel återförenades med oss var min glädje total.

Men den nyvunna glädjen blev inte långvarig. Annahita hade ingen att prata med och hennes man fortsatte att misshandla henne. Han var också våldsam mot Daniel, förmodligen för att det inte var hans eget barn.

Till slut orkade Annahita inte längre med alla trauman.

– Jag tyckte inte längre att jag kunde skydda mina barn. Jag trodde att de skulle få det bättre om de sociala myndigheterna fick ta hand om dem. Jag svalde massor av tabletter, jag hade bestämt mig för att dö. Men Daniel märkte att något var fel och ordnade så att jag kom till sjukhus.

Efter självmordsförsöket flydde Annahita och barnen till en kvinnojour. Hennes man hotade med att kidnappa barnen, men polisen hjälpte den lilla familjen att få skyddad identitet och fly till Sverige. Trots det lyckades hennes man söka upp dem flera gånger. Deras fristad fann Annahita till slut på oväntat håll: I Vadstena kloster.

– Där upplevde jag för första gången ett lugn, där kunde vi äntligen vila. Jag glömer aldrig doften av äppelmos och champinjonsås som nunnorna lagade. Det är trygg-

het för mig. Jag gick i deras kyrka och samtalade mycket med kvinnorna under de tio dygn vi var där. Tänk; jag var ju muslim, och ändå hjälpte de mig och mina barn!

Efter en tid var den lilla familjen redo att flytta och färden gick till Stockholm.

– Vi fick en trevlig lägenhet och det bästa av allt var att min man inte ens försökte få tag på oss. Men barnen fick inte prata med andra iranier och vi hade alltid fördragna gardiner.

1994 åkte Annahita tillbaka till Iran för att besöka några släktingar. Det var ett stort misstag eftersom de visste att hon hade lämnat landet utan tillåtelse. Hon riskerade plötsligt att få sex månaders fängelse och att aldrig kunna lämna Iran igen.

Vid rättegången bad hon till den Gud hon hade kommit nära i sitt nya hemland. Annahita lovade att bli kristen om hon slapp straff.

– Domaren släppte mig fri och jag reste hem igen. Dagen efter hemkomsten gick jag i kyrkan. Jag öppnade också ett skrädderi och fick massor av beställningar, men det var som att jag hela tiden ville något mer.

Hittat sitt kall

Annahita valde att konvertera från islam till kristendomen. Hon bestämde sig för att bli präst och började plugga teologi.

– Det var som om något omöjligt hände när jag prästvigdes 2012, det hade ju varit så många hinder på vägen dit. Jag var själv mycket förvånad, säger hon ödmjukt.

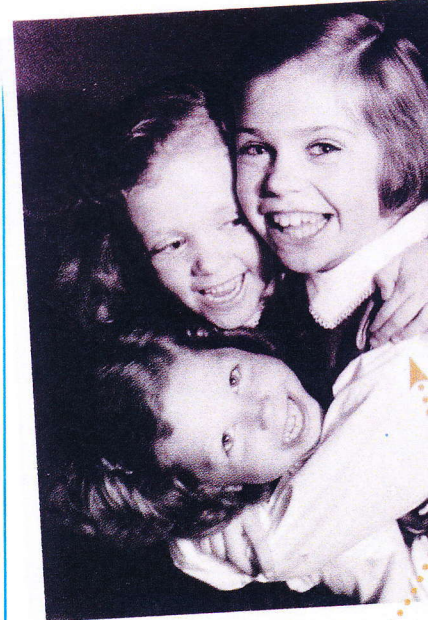
I dag är hon präst i Svenska kyrkan där hon hjälper iranier, kurder, afghaner och svenskar.

– Jag försöker stötta trasiga själar och vägvisa människor som tappat hoppet om ett rikare liv. Vi har kulturkvällar i kyrkan där svenskar lär sig om andra kulturer – och tvärtom. Ofta är jag ute i andra församlingar och föreläser och har seminarier. Jag har dop, vigslar, begravningar och predikar. Jag har ett fantastiskt arbete, som inte bara är ett jobb. Det är mitt kall!

Hon bor ensam och umgås mycket med sina barn.

– Jag har förlåtit min exman, säger hon. Men jag har fortfarande skyddad identitet och egentligen heter jag inte Annahita Parsan. Vad mitt rätta namn är kan jag inte berätta för någon. ■

Hon lever fortfarande med skyddad identitet men Annahita har förlåtit sin exman.

Hagasessorna

De tre förstfödda Hagasessorna Margaretha, Birgitta och Désirée föddes i rask takt och hängde tätt ihop som barn och...

...trivs än i dag i varandras sällskap när de möts på släktkalas och festligheter.

Öland

Den 30 juni 1964 stod bröllopet med John Ambler i Gärdslösa kyrka på Öland, den kyrka som det nu sägs att Carl Philip och hans Sofia också vill gifta sig i nästa sommar.

” Jag har ett fantastiskt arbete. Det här är mitt kall